

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. L.**, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, advokátem, se sídlem Oveňecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2021, č. j. OAM-29/LE-BE01-VL18-PS-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2021, č. j. 44 A 6/2021 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, advokátovi, se sídlem Oveňecká 78/33, Praha 7, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 8.228 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a podle § 46a odst. 5 téhož zákona stanovil dobu trvání zajištění do 25. 6. 2021.

[2] Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobu, v níž namítal, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Zdůraznil, že zajištění představuje mimořádný a krajní prostředek, který zasahuje do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu. Žalovaný se zabýval použitím mírnějších opatření pouze stručně bez náležitého odůvodnění a neuvedl dostatečnou argumentaci, proč by k naplnění účelu zajištění nepostačovalo užití zvláštních opatření. Žalovaný zmínil pouze skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce a opomněl vzít v potaz skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Žalovaný

se nezabýval možností uplatnit zvláštní opatření spočívající v pobytu v otevřeném pobytovém středisku v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Opatření žalovaného spočívající ve zbavení osobní svobody stěžovatele do 25. 6. 2021 je nepřiměřené účelu, který sleduje. Žalovaný při stanovení délky zajištění postupoval paušálně bez ohledu na individuální okolnosti případu. Ohledně délky zajištění žalovaný neuvedl, na základě jakých pokladů bude rozhodovat v téměř maximální možné době, kterou lze využít.

[3] Krajský soud v Praze nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že z rozsudku NSS ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 – 51, vyplývá, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Žalobce vůbec nebyl oprávněn na území České republiky vstoupit a zde setrvat, pokud nedisponoval povolením k pobytu a o žádný z pobytových titulů si ani nepožádal. Při podání žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádný důvod nad rámec toho, že podepsal připravený formulář v mongolštině. Ani v žalobě neuvedl důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádá. O účelovosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany svědčí dále to, že teprve po zajištění za účelem realizace uloženého správního vyhoštění požádal žalobce o mezinárodní ochranu. Závěr žalovaného o účelovosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu proto shledal krajský soud správným a majícím oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu. Žalovaný vycházel ze všech skutečností, které vyšly v řízení najevo, přičemž žádnou rozhodnou skutečnost nepominul. Nebyly pominuty skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, neboť konkrétně žádné neuvedl a soud žádné takové skutečnosti ani neshledal.

[4] Žalovaný dostatečně zjišťoval a posuzoval možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu, neboť konkrétními zjištěnými okolnostmi podepřel svoji úvahu, že v případě žalobce nelze uložení některého ze zvláštních opatření považovat za účinné, a na podporu svého závěru přiléhavě poukázal na rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48. Nelegální pobyt žalobce na území, spojený s rovněž nelegálním výkonem pracovní činnosti a prokazování se pobytovým oprávněním jiné osoby za účelem budít zdání legálnosti pobytu, společně se zjevnou účelovostí podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zcela důvodně založily obavu žalovaného z nebezpečí, že žalobce nebude dodržovat zvláštní opatření. Závěr žalovaného o neúčinnosti zvláštních opatření, přestože mohl být pečlivěji odůvodněn, shledal krajský soud správným a podloženým. Zajištění je nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba. Neznamená to však, že by bylo nejprve nutné uložit zvláštní opatření a k zajištění přistoupit, teprve pokud by nebylo zvláštní opatření účinné (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 252/2017 - 89).

[5] Délku zajištění žalovaný srozumitelně a logicky vysvětlil. Zajištění žalobce na dobu celkem 110 dnů, bylo též v mezích zákonem stanoveného limitu maximálních 120 dnů (§ 46a odst. 5 zákona o azylu). Skutečnost, že žalovaný takto rozhoduje opakovaně, nelze *a priori* vykládat jako paušální rozhodování bez zohlednění specifických okolností jednotlivých případů. Naopak, pokud jsou skutkové okolnosti jednotlivých případů podobné, je povinností správního orgánu rozhodovat obdobně v souladu s určitou ustálenou rozhodovací praxí (srov. § 2 odst. 4 správního řádu). Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku žalobce, že žalovaný měl jeho žádost považovat již předem za zjevně nedůvodnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Uvedl, že k zajištění osob má být obecně přistupováno jako prostředku *ultima ratio* pro případ, že nepřichází v úvahu aplikace jiných, alternativních řešení. Žalovaný tedy měl povinnost zabývat se alternativami k zajištění a přistoupit k němu teprve poté, co by bylo

pokračování

prokázáno, že nelze účinně uplatnit jiná, mírnější opatření. Konstatování žalovaného a krajského soudu, že žádná jiná alternativa k zajištění nepřipadala v úvahu, protože stěžovatel pobýval na území České republiky delší dobu bez pobytového oprávnění a prokázal se při kontrole dokladem jiné osoby, což mělo svědčit o tom, že nebude respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění, nemůže znamenat, že byly alternativy k zajištění posouzeny. Závěr, že uložení alternativy není v důsledku existence těchto skutečností v případě stěžovatele možné, je v přímém rozporu se smyslem § 46a odst. 1 zákona o azylu. Opačný závěr by nelogicky znamenal, že by v každém případě docházelo k zajištění cizince, který pobýval na území České republiky nelegálně, měl uloženo správní vyhoštění a následně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ustanovení § 46a odst. 1 ve spojení s § 47 zákona o azylu by tedy byla zcela nadbytečná. Od počátku bylo realizovatelné zvláštní opatření spočívající v oznámení adresy místa pobytu a hlášení se osobně správnímu orgánu ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť stěžovatel opakovaně sdělil, že má v České republice zajištěno ubytování, a uvedl adresu. Nepřípadná je úvaha krajského soudu, že jelikož stěžovatel nebyl na adrese bytu, který obýval, úředně hlášen, nelze této skutečnosti přikládat v rámci hodnocení alternativ k zajištění větší význam. Tato skutečnost nemůže znamenat automatické odmítnutí alternativy k zajištění v podobě zdržování se na určité adrese a hlášení pobytu správnímu orgánu. Pokud by tomu tak bylo, tato alternativa by se stala nadbytečnou, neboť podmínky „oficiální“ adresy bydliště by nemohla splnit žádná osoba, která se před zahájením řízení o zajištění nacházela na území České republiky bez pobytového oprávnění. Stěžovatel dodal, že se alternativně nabízelo jeho umístění do otevřeného pobytového střediska podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, a poukázal v této souvislosti na rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015 – 28.

[7] Dále stěžovatel uvedl, že stanovením doby zajištění na 110 dnů bylo fakticky zabráněno pravidelnému soudnímu přezkumu jeho zajištění. Upozornil v této souvislosti na čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále též „EÚLP“) a rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 10. 1985 ve věci *Bezzicheri proti Itálii*, stížnost č. 11400/85. Možnost soudního přezkumu v kontextu stanovené doby zajištění na 110 dnů je fakticky omezena pouze na jednu žalobu. V případě stěžovatele tak došlo k zásahu do práva stanoveného čl. 5 odst. 4 EÚLP. Podáním žaloby proti rozhodnutí o zajištění byl „zablokován“ v podání žádosti o opětovné přezkoumání důvodu zajištění a propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců. Tuto žádost mohl podat ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu až po uplynutí 30 dnů po nabytí právní moci rozsudku. V případě žádosti podle § 46a odst. 10 zákona o azylu se nemůže jednat o účinný prostředek přezkumu zajištění, neboť o žádosti rozhoduje totožný orgán, který cizince zajistil, jenž nadto nemá zákonem stanovenou žádnou lhůtu pro vydání rozhodnutí o žádosti cizince. Nejvyšší správní soud v jiné věci dospěl k závěru, že obdobné ustanovení § 129a zákona o pobytu cizinců je v rozporu s ústavním pořádkem, resp. mezinárodními smlouvami a navrhl Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy jeho zrušení. Řízení o této věci je před Ústavním soudem vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 12/19, přičemž do dnešního dne nebylo Ústavním soudem rozhodnuto.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že z jednání stěžovatele vyplývá nerespektování právního řádu České republiky a zřejmá snaha vyhnout se správnímu vyhoštění všemi dostupnými prostředky, včetně žádosti o udělení mezinárodní ochrany, o které se lze domnívat, že byla podána účelově. Žalovaný proto vyloučil užití zvláštních opatření.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105

odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalovaného, *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatykačeho rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

[12] Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu, *zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*

[13] Úvodem Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovateli lze přisvědčit potud, že k zajištění osob má být obecně přistupováno jako prostředku *ultima ratio* pro případ, že nepřichází v úvahu aplikace jiných, alternativních řešení.

[14] K argumentaci stěžovatele, že žalovaný měl povinnost zabývat se alternativami k zajištění a přistoupit k zajištění stěžovatele teprve poté, co by bylo prokázáno, že nelze účinně uplatnit jiná, mírnější opatření, Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na skutečnost, že stěžovatel pobýval na území České republiky vědomě neoprávněně bez povolení k pobytu, není v České republice nikde hlášen k pobytu, prokazuje se povolením k pobytu vydaným na jiné jméno a na území České republiky brigádně pracuje, aniž by měl platné povolení k výkonu zaměstnání. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií České republiky a zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC Bělá - Jezová. Žalovaný dále zmínil, že z výpovědi stěžovatele nevyplývalo nic, co by mu bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu před jeho zadržením a umístěním do ZZC. Stěžovatel pobývá na území České republiky nejméně od ledna 2020, před svým zadržením dne 3. 3. 2021 v České republice vědomě nelegálně pobýval a podruhé o mezinárodní ochranu (stěžovatel již o mezinárodní ochranu žádal v roce 2006) požádal až po svém současném zadržení a zajištění, kdy se hrozba vyhoštění stala reálnou. Uvedené podle žalovaného dokládá účelovost jednání stěžovatele, kdy se snaží oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění. Žalovaný tak shledal, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv stěžovatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalovaný dospěl k závěru, že v případě stěžovatele existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území České republiky vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění. Propuštěním ze zajištění by tak podle žalovaného byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, přičemž v případě stěžovatele nelze rozumně přepokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření podle zákona o azylu. Z těchto důvodů by uplatnění zvláštních opatření nebylo účinné. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016.

[15] Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný hodnotil stěžovatelovo dosavadní chování, jeho vztah k respektování veřejnoprávních povinností a dosavadní pobytovou historii na území České

pokračování

republiky. Nejvyšší správní soud výše uvedené závěry žalovaného považuje za správné, srozumitelné a řádně zdůvodňující zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, přičemž žalovaný rovněž řádně, byť poněkud stručně zdůvodnil, proč nepovažoval za možné uložit stěžovateli zvláštní opatření uvedená v § 47 zákona o azylu, když poukázal na účelovost žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany a skutečnost, že z dosavadního jednání stěžovatele vyplývá, že nelze rozumně předpokládat, že by zvláštní opatření respektoval.

[16] K námitce stěžovatele, že žalovaný měl k zajištění přistoupit teprve poté, co by bylo prokázáno, že nelze účinně uplatnit jiná mírnější opatření, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že výše popsané okolnosti pobytu stěžovatele na území České republiky zcela důvodně založily obavu z nebezpečí, že stěžovatel nebude zvláštní opatření dodržovat, a tudíž je nebylo ani možné uložit.

[17] Stěžovatel dále namítl, že závěr o nemožnosti uložení zvláštního opatření je v rozporu se smyslem § 46a odst. 1 zákona o azylu a je nelogický, neboť by v každém případě docházelo k zajištění cizince, který pobýval na území České republiky nelegálně, měl uloženo správní vyhoštění a následně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, což by znamenalo nadbytečnost § 46a odst. 1 ve spojení s § 47 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že z ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že aby mohl být žadatel o udělení mezinárodní ochrany zajištěn, musí se jednat o situaci, kdy nelze účinně uplatit zvláštní opatření a zároveň je dán některý z důvodů uvedených v písm. a) až f). V posuzované věci se jednalo o důvody uvedené v písm. e). Existenci obou těchto podmínek pro zajištění musí správní orgán ve svém rozhodnutí o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany řádně vyhodnotit a zdůvodnit. Zjištěné skutečnosti přitom mohou být relevantní jak z hlediska možnosti uložení zvláštních opatření, tak i z hlediska naplnění ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Důvody pro zajištění stěžovatele a důvody pro závěr o nemožnosti využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu totiž mohou být podobné či stejné. Tak tomu bylo i v posuzované věci, kdy stěžovatelovo dosavadní chování a pobytová historie na území České republiky jsou relevantní jak pro posouzení zajištění stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tj. při hodnocení, zda existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově, tak i z hlediska možnosti uložení stěžovateli jakožto žadateli o mezinárodní ochranu zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, tj. při posouzení, zda uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

[18] V posuzované věci se v tomto ohledu jednalo o obdobnou situaci jako v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018 – 32, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že nebylo možné posuzovat užití zvláštních opatření izolovaně od důvodu, pro který byl stěžovatel zajištěn. Závěr, že stejné skutečnosti lze hodnotit jak při hodnocení důvodu zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tak i při posouzení podmínek pro uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, pak vyplývá také z bodu 25 rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa ke těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odblížit od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo.“

[19] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že nelegální pobyt na území České republiky, zajištění podle zákona o pobytu cizinců, uložení správního vyhoštění a až následně podání zjevně účelové žádosti o mezinárodní ochranu svědčí o nerespektování

právního řádu České republiky stěžovatelem a snaze vyhnout se za každou cenu realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění. V posuzované věci se tak jedná o případ, kdy není na místě aplikovat § 47 zákona o azylu a uložit některé ze zvláštních opatření podle tohoto ustanovení. To však neznamená, že by bylo ustanovení § 46a odst. 1 ve spojení s § 47 zákona o azylu zcela nadbytečné, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Každý případ je totiž třeba důkladně individuálně posoudit s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem dané věci. Podle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o azylu může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany i tehdy, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale lze se důvodně domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 252/2017 – 89, z něž vyplývá, že není nejprve nutné uložit zvláštní opatření a k zajištění přistoupit až tehdy, pokud se ukázalo neúčinné.

[20] K námitce stěžovatele, že od počátku bylo realizovatelné zvláštní opatření spočívající v oznámení adresa místa pobytu a hlášení se osobně správnímu orgánu podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť stěžovatel opakovaně sdělil, že má v České republice zajištěno ubytování a uvedl i adresu, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že stěžovatel vědomě na území České republiky nezákonně pobýval, a pokud by nebyl zadržen hlídkou cizinecké policie, činil by tak i nadále. V situaci, kdy se dobrovolně neohlásil cizinecké polici již před svým zadržením, lze mít důvodné pochybnosti, že by tak činil na základě uloženého zvláštního opatření. Sama skutečnost, že stěžovatel má kde pobývat, nepředstavuje důvod pro aplikaci zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Nijak totiž neupozaduje další, výše již zmíněné okolnosti, které představují dostatečně silný důvod pro neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

[21] Závěr krajského soudu, že ubytování stěžovatele na území České republiky nepředstavovalo důvod pro aplikaci zvláštních opatření uvedených v § 47 odst. 1 zákona o azylu, nebyl založen na tom, že pobyt stěžovatele představovale neformalizovaný faktický stav, ale na souhrnu okolností souvisejících s předchozím pobytem stěžovatele na území České republiky. V posuzované věci se tedy nejednalo o případ, kdy by alternativa zajištění podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu nebyla aplikována pouze proto, že stěžovatel na dané adrese nebyl hlášen. Úvahy krajského soudu ve vztahu k pobytu stěžovatele na území České republiky považuje Nejvyšší správní soud za správné, nikoli nepřipadné, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti.

[22] Ani s názorem stěžovatele, že se alternativně nabízelo jeho umístění do otevřeného pobytového střediska podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud neztotožnil s ohledem na výše již zmíněné okolnosti pobytu stěžovatele na území České republiky a účelovost podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Poukaz stěžovatele na rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015 – 28, není relevantní, neboť v tomto rozsudku se jednalo o skutkově i právně odlišný případ stěžovatelů, kteří byli zajištěni podle čl. 28 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Tito stěžovatelé byli posléze převezeni do pobytového střediska a zdejší soud konstatoval, že vzhledem k tomu, že umístění do tohoto příjmacího střediska je faktickou alternativou k umístění v zařízení pro zajištění cizinců, měl se jí správní orgán zabývat již v rámci rozhodování o zajištění. V případě stěžovatele se však jedná o zcela jinou situaci.

[23] Námitka stěžovatele, že stanovením doby zajištění na 110 dnů bylo fakticky zabráněno pravidelnému soudnímu přezkumu jeho zajištění, a s tím související argumentace čl. 5 odst. 4

pokračování

EÚLP je nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel nenamítal v žalobě, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud se proto touto námitkou nezabýval.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[25] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

[26] Odměna zástupci stěžovatele Mgr. Bc. Filipovi Schmidtovi, advokátovi, který byl stěžovateli k jeho žádosti ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 4 Azs 136/2021 – 26, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 5. 2021) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedené úkony tak náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 2 x 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 1.428 Kč. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 8.228 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu